

zijn klauwen diep in het vleesch van zijn slachtoffer en beet het daarop verscheidene malen in den nek.

Het moederhert, het gevaar ziende, waarin haar jong verkeerde, kwam snel naderbij, met een paar sprongen was het op de plaats van 't ongeluk, waar het roofdier zich al te goed deed aan het bloed van haar kind.

Verscheidene malen hief ik mijn buks op om den puma het licht uit te blazen en juist zoovele keeren liet ik het wapen weer zakken. Ik verlangde naar de dingen die komen zouden, en wachtte ze kalm af; er was toch niets meer aan te doen, en ik wenschte zelf eens te zien of de puma ook den strijd met de groote wapiti zou durven aanbinden.

De oude wapiti werd razend van woede en smart. Snuivend en met de slanke pooten stampend en trappend rende ze telkens toe en af, alsof zij het ondiep van zijn prooi wilde verjagen. Doch de puma gromde, liet zijn tanden zien, likte zich even den muil, en deed zich dan weder een oogenblik te goed aan het doode diertje. Nu scheen de wapiti in ernst een aanval te wagen: zij sprong op het roofdier af en trachtte hem, door met haar kleine hoornstompjes te stooten, weg te jagen, wat haar niet gelukte.

Ik wilde juist opstaan, om nu toch maar een snel einde aan dien wanhopigen strijd te maken, toen mijn aandacht door iets anders werd getrokken, dat met gedruisch naderde. Een prachtige mannelijke wapiti, gevolgd door een wijfje kwam op het tooneel der slachting. Plotseling stonden ze beide stil, de hinde verdween dadelijk weer in de struiken: het majestueuse hert, kwam snuivend, met de horens vooruit nader. De puma keerde zich om; liet weder de tanden zien en wachtte grommend, zoo het scheen, den aanval af. De wapiti stootte met zijn reusachtig gewei naar het ondiep, dat plotseling op zij sprong en snel zijn boom weer beklom, waar hij van een tak naar beneden keek. Denkelijk met de bedoeling eerst, wanneer alles rustig was geworden, naar omlaag te komen, om zijn prooi weer in bezit te nemen.

Het wijfje, wier jong met wijd uitgestrekte pooten op het mos lag, likte het op de gewonde plekken, terwijl het een droef gekreun deed hooren. Misschien met de hoop, dat het diertje haar zou antwoorden en het haar achterna zou loopen.

De reusachtige wapiti, die den puma verdreven had, ging nu bedaard naar zijn wijfje terug, dat met hem in de verte tusschen de dennenstammen verdween.

Om een eind te maken aan dit droevig tooneel, verjoeg ik met een schreeuw het vrouwtjeshert en begroef het jong onder den boom, waarin de puma was gevlucht. Ik heb hem niet meer gezien.

Dit was mijne eerste ontmoeting met den Amerikaanschen leeuw, een roofdier, dat alleen kleine, zwakke dieren overvalt, maar voor grootere en sterkere op de vlucht gaat.

De zon stond al hoog aan den hemel, toen ik mijn tent weer bereikte. Tot nu is me dit woudtafereeltje in al zijn onderdeelen bijgebleven. Zoo iets komt nog menigvuldig in de Amerikaansche wildernis voor; ik trof het eens en nooit weer, en ik begeer ook niet, het nog eens bij te wonen."

Haarlem.

J. M. F. DUBOIS.

DE MEERKOET.

De meeste vogels kunnen min of meer zwemmen, zich een poosje drijvend houden en — al is 't soms met veel onwaardig geploeter — een niet al te verwijderd doel bereiken. Zoo heeft iedereen wel eens een kip zijn kunsten zien vertoonen, ook wel duiven, musschen en zwaluwen. Gatke acht het zelfs niet onwaarschijnlijk, dat soms trekkende zangvogels op zee uitrusten en geeft er een paar aardige voorbeelden van. Toch is dat zwemmen van zangvogels maar heel primitief.

De steltloopers echter zijn voor het meerendeel voortreffelijke zwemmers. De kieviet, scholekster, tureluur zien er volstrekt niet tegen op, om zich buiten hun diepte te wagen en de kluit houdt er een stelletje zwemvliezen op na, waar menige echte zwemvogel jaloersch op kan wezen. En zoo is het dan ook geen wonder, dat er steltloopers zijn, die geheel en al de allures van zwemvogels hebben aangenomen en door het groote publiek ook werkelijk daarvoor worden gehouden. Ik bedoel het waterhoentje en de meerkoet.

De meeste reizigers, die door 't Naardermeer sporen en wel eens uit 't raampje kijken, meenen dan ook, dat ze daar zwarte eendjes zien rondzwemmen.

Nu zijn daar wel eendjes onder en zelfs wel meer dan de goed-ingelichte, die wel van koeten af weet, denken zou. Zekerheid is gemakkelijk genoeg te verkrijgen, de witte voorhoofdsplaat, die zich uitstrekt van den snavel tot midden op de kruin en die op vijftig meter afstand nog duidelijk te zien is, maakt de koet tot een der makkelijkst kenbare vogels.

En als je nu eenmaal weet, dat er koeten bestaan en hoe ze er uitzien, dan vindt je ze ook bijna overal: op de Zuiderzee, op de Wadden, op al onze meren, groot en klein, in alle doode rivierarmen en zelfs in betrekkelijk kleine plasjes en kolken als er in en om het water maar genoeg plantengroei is

van riet, lischdodden biezen, fonteinkruid, waterpest, hoornblad, waterlelies en dergelijken.

Zomer en winter. In de boeken staat wel, dat ze alleen in zachte winters hier blijven, maar wat is nu eigenlijk een zachte winter? In de laatste vijftien jaar heb ik ze dan ook geen enkelen winter gemist, evenmin als de waterhoentjes. Wel hebben ze bij aanhoudende strenge vorst een harden dobber en valt er ook menig slachtoffer, maar de meerderheid weet toch nog altijd nog wel een plekje open water te vinden, al is dat dan ook soms in de zoute zee.

Is Maart in 't land, dan is alle ellende voorbij en dan hoor je op de plassen den heelen dag hun monter gekef. In 't eerst vormen ze dan nog op de meren en op de Zuiderzee groote troepen, die schijnbaar heel paisibel met elkaar verkeerden. Doch als 't warmer weertje wordt, raken ze in gisting en dan is het de moeite waard, om eens naar hun capriolen te kijken. Je kunt je daarvoor een schuilplaatsje inrichten in 't overjarige oeverriet in de nabijheid van een plek, waar ze zich graag ophouden en dan hopen, dat ze daar in de buurt zich zullen vertoonen.

Interessanter en ook loonender is het, om in een laag bootje ver om den troep heen te roeien en dan met den wind er heen te drijven. Je ligt dan op den bodem van de schuit onder een mantel, met of zonder kijker en dan lukt het soms — vooral wanneer er nooit geschoten wordt — om vlak bij de beesten te komen. Daarvoor zijn plassen

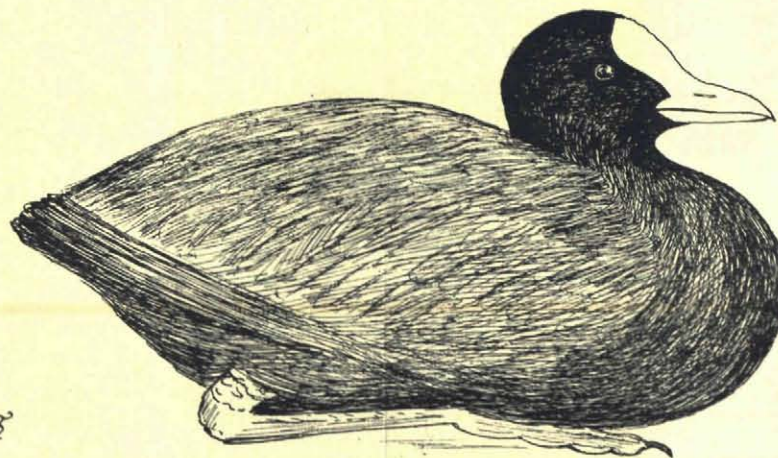
Krijgertje.

in de buurt van eendekooien bijzonder geschikt.

Gisteren had ik het nog al fortuinlijk. Er lag een lange rist vogels op 't water langs de noordzij van 't Wijde Blik. De wind was zuid, met een neiging

om om te loopen naar 't westen en dat deed hij dan later ook met veel vertoon van groote wolken en een warm regenbuitje, waarvan iedere druppel het voorjaar een eindje verder bracht. Een volmaakt schoone dag en al was er geen enkele vogel geweest, dan zou nog de kleurenwisseling van lucht en wolken en water de moeite ruimschoots beloofd hebben.

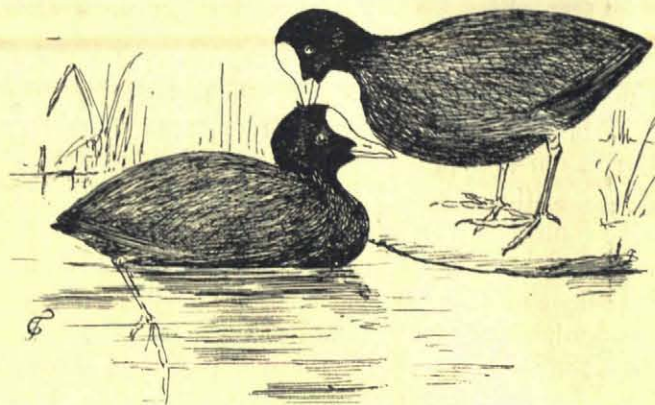
Maar nu dreef ik op mijn koetjes af over de groene grondbladeren van de gele waterlelie, langs dor riet, dat met zijn gespleten stengels en dorre bladeren allerlei muziek maakte met den voorjaarswind, langs een staketsel, waar een achttal aalscholvers zich zaten te zonnen, onbeweeglijk met wijd uitgespreide vleugels en zonder angst voor het losdrijvende

De Meerkoet.

bootje met den onordelijken kleeerenhoop.

De koeten doen aan velerlei bezigheid. Sommige zijn heel prozaisch aan 't eten, hetzij ze alleen de bovenste waterlaag afzoeken naar klein gedoe, hetzij ze duiken naar den bodem en vandaar plantenstengels ophalen, die ze aan de oppervlakte verder uitpluizen en verorberen. Het blijkt hier, dat sommige fonteinkruiden als volkomen planten overwinteren en niet afsterven na winterknoppen gevormd te hebben. Ook van de veenwortel zijn nog heele stengels aanwezig en van vederkruid en waterviolier komt

Koeten vrijage.

al nieuw groen opschieten. Ook knabbelt er een koet aan doode stengels, ik denk om de wieren en kleine diertjes, die er op wonen.

Koeten duiken oneindig veel beter, vlugger en

langer dan waterhoentjes. Ze nemen een klein sprongetje, steken den kop omlaag en zijn met een forschen slag van de gelobde voeten opeens verdwenen. Als ze omhoog komen, vliegen ze haast heelemaal het water uit en dat heeft misschien de meening doen ontstaan, dat een koet moeite heeft om onder te blijven. Hij heeft er heelemaal geen moeite mee.

Daar zijn er twee aan 't vechten. Dat ziet er op 't eerste gezicht heel onmogelijk uit, want de dieren schijnen gewoon op 't water te staan. De een tracht boven den ander te komen, maar eindelijk zakken ze weer terug in 't water zelf. Nu begint een vervolging, de vervolgte rept zich wat hij kan, maar de andere wint en steekt al zijn kop vooruit om nummer één een por te geven, als deze ineens met

kant uit, net een stijve uitstalling van houten speelgoed-eendjes. Ze vertrouwen het bootje niet.

Als ik nog een halven meter nader kom, vliegen ze met één ruk op, tegen den wind in schuin om de boot heen. En nu komt er ook onrust in de koeten. Die stuiven zwemmend door 't water heen, kleppen haastig met de korte vleugels, verheffen zich langzamerhand uit 't water en blijven voortdurend roeien met de pooten, die nu juist het watervlak raken. Dat gaat zoo tien, twintig, dertig meter ver en aldoor kleppen die honderden platte teenen tegen het water met een geraas als van een spoor-trein.

Gaandeweg verheffen ze zich meer en meer en eindelijk vliegt de heele bende, een meter of vijf boven 't water: zwarte dikke lijven met een klein,

De vluchtelingen.

een sprongetje en een zetje onder water verdwijnt. De vervolger kijkt rond en als de duiker een paar meter verder weer te voorschijn komt, schiet hij weer op hem af en alles begint van voren af aan.

Zesmaal duikt de vluchteling onder en als hij dan weer boven komt, kijkt de ander in 't geheel niet meer naar hem om. Ze zijn uitgeraasd. Een duel à outrance komt bij vogels maar zelden voor.

Het is jammer, dat de mannetjes en wijfjes in kleedij weinig of niet verschillen, want nu kan ik hier niet nagaan, of er zich al paren gevormd hebben. Een zestal kuifeendjes, die ongemoeid verkeerden te midden van de koeten, zijn al zoo ver: ze zwemmen behoorlijk twee aan twee. Opeens liggen ze doodstil, de nekken stijf omhoog gestrekt, alsof er een houten steeltje in stak, de koppen denzelfden

witgekroond kopje vooruit en de pooten ietwat afhangend achterwaarts gestrekt. Dan remmen ze alle tegelijk met hangende pooten en ploffen een paar honderd meter verder in 't water neer. Een paar, die erg geschrokken waren, vliegen in een wijden kring veertig meter hoog in 't rond en strijken ten slotte neer achter het groote rietbosch.

Nu laat ik de boot afdrijven door riettochten, die juist in de windrichting liggen. Het is een heel werk, om telkens weer terug te boomen, om een volgende tocht op te zoeken, maar de moeite wordt wel beloond. Ik krijg nu ook iets te zien van het landleven der meerkoeten.

Een heeft er gewasschen en geplast en is er werkelijk in geslaagd, nat te worden. Nu staat hij op een luw plekje op de rietstoppels en laat zich

drogen: één vleugel wijd uitgestrekt en één poot achterwaarts geheven met de teenen wijd uitgestrekt, zoodat de platte zolen genieten van het warme zonnetje. De oranje-met-groene kousenband aan 't been, waarop hij staat blinkt in 't licht. Die kouseband is bij de meerkoeten niet zoo schitterend

Na het bad.

als bij de waterhoentjes, maar in 't voorjaar toch altijd een zeer opmerkelijk stukje kleur juist boven het hielgewricht.

Andereligen kalmpjes tusschen 't riet, doch zonder te slapen, want als 't bootje door de biezen strijkt, schar-

relen ze omhoog en rennen met neergebogen, telkens schokkende kop naar het veilige water. Licht treden ze met de lange teenen over mos en stoppels; een enkele vliegt op een open plek op en snort langs de riettoppen naar 't wijde water.

Eindelijk snap ik ook een minnend paartje, natuurlijk met den verrekijker. Hij staat op den wallekant en zij ligt in 't water, stilletjes en tevre- den, terwijl hij met zijn blanken snavel door haar zwarte kopveeren woelt. Het staan wordt hem te moeilijk —

Voedsel zoekend.

dat is altijd zoo, als je pooten zoo ver naar achteren staan — en nu zakt hij langzaam neer op zijn hielen.

Tegelijk zakt het wijfje wat dieper in 't water. Ze kan inzinken, precies zoover als ze wil: 't is alleen een kwestie van meer of minder lucht in de luchtzakken. Er zijn veel vogels, die zich zoo als onderzeesche bootjes kunnen gedragen, o.a. de aal-

Kapitein Nemo.

scholvers, de futen en de dodaarsjes. Ze doen het soms uitnoodzaak, soms om prooi te verschalken, maar dikwijls schijnbaar alleen uit de aardigheid. Ik

heb zoo eens twee dodaarsjes en vijf koeten te gelijk zien rondzwemmen met alleen de koppen boven water, een van de gekste vertooningen, die ik ooit heb bijgewoond, een soort van ornithologisch waterballet.

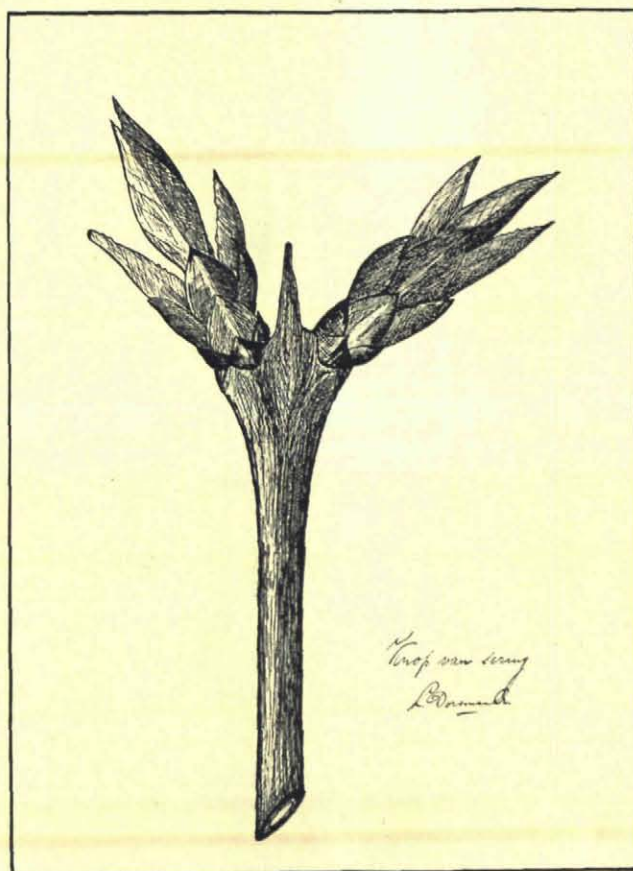
Zoover komt het nu op 't oogenblik niet, maar met den dag worden ze speelscher en speelscher. Als ze goed en wel aan 't nestbouwen en broeden zijn, gaan we nog eens kijken.

JAC. P. TH.

KNOPPEN.

Ofschoon het in menig opzicht lang geen zegen is te wonen in een land met een zoo ruw klimaat als het onze en menig Nederlander een groot deel van zijn leven doorbrengt in den min aangenamen toestand van chronische verkoudheid- of influenza-patient, toch hebben wij, in veel opzichten misdeelde noordelingen, één onwaardebaar voorrecht, n.l. getuigen te mogen zijn van het onvergelijklijk schoone schouwspel, dat de ontwakende natuur in het voorjaar aanbiedt. Laatst heb ik eens gelezen, dat menschen in Indië soms zulk een heimwee krijgen naar het teere groen

Knop van een
Brennend

van onze voorjaarsboomen, dat zij een heester in hun tuin geheel van de bladen ontdoen om althans één keer weer eens iets te zien, dat het heerlijke ontluiken onzer lentepianten eenigszins nabijkomt. Of dit waar is, weet ik niet, maar zeer goed kan ik mij voorstellen, dat een altijd zich gelijkblijvende plantenweelde en vormenrijkdom op den duur hun bekoring voor den aanschouwer moeten verliezen en eindelijk doen smachten naar het machtig crescendo dat de hoofden en harten verrukt van alle natuurvrienden in noordelijker streken.

Zeer jammer is het nu echter, dat zooveel van onze lenteprijs ongezien en ongewaardeerd voorbijgaat aan honderden menschen. Als geheel treft het